

SARDINADA AL RECÓ DEL MARINER

El vent dels darrers dies, porta aquell aroma de frescor penetrant, anunci de l'hivern que s'apropa i ens fa saber que terres amunt cal abrigar-se. Les primeres glaçades rellenteixen la vida i la neu primerenca emblanquina els cims. El Nadal és a prop i tots ens sentim tocats per sentiments d'amistat i germanor, per això ens preparam convocant trobades per compartir alegries i també desencisos. Imaginem el millor regal per l'esposa o pel marit, pels fills i pels amics invisibles i també pels vistosos.

Aquest darrer dijous 20 de novembre els membres d'aquesta singular associació que ens hem batejat amb el nom Chapucensis, no sia que ens volguéssim prendre amb una serietat excessiva, ens hem emplaçat a una sardinada informal, còm son la majoria de les nostres trobades.

Cóm que som gent de mar, sens menystenir la terra ferma, hem pensat un bon lloc a prop de l'aigua: El Racó del Mariner al moll de pescadors del port de Barcelona.

Ens trobem al peu de la torre del rellotge que identifica aquest indret tan entranyable de la nostra ciutat. Construïda el 1772, és el primer far del port, per la qual cosa una novetat per la navegació a l'època.

He fet l'aproximació en metro fins al punt entre la ciutat vella i el barri de la Barceloneta, just darrera de la facultat de Nàutica. Camino acaronat pel sol generós d'aquest novembre excepcional; tan per la climatologia com pels esdeveniments sòcio-polítics; per l'explanada oberta al port, sense saber si vaig ben encaminat a la cita amb els companys.

Arribo pel darrera de la comitiva de companys que arrenca a caminar, i no em veuen. La convocatòria era per les 10,30 del matí i jo que he anat al metge, faig cap amb quinze minuts de retard. En Joaquim i la seva

muller, l'Anna, em reben amb un espetec d'alegria. Ja no són els darrers; jo arribo més tard. El sol ens acompanya en el passeig fins al peu mateix del vell far.

Una taula llarga, un matalot negre ben plantat i la mestressa cofoia ens esperen per a fer-nos gaudir de les bones menges.

- Què voldreu per menjar? – La patrona pregunta amb somriure engrescador.
- Volem sardines.
- Les sardines son una mica petites. Respon amb to de lament.
- És que només ens en donarà una de sardina? Si son petites es qüestió de posar-ne més al plat.-
Penso i li dic.
- No voleu res més?
- No sé, que ens proposeu?
- Em deixeu fer a mi? Uns peixets, una amanida...
- Si dona, de fet, qui mana? No és cert que qui mana sempre son les dones?
- Si, si, i tan! - La dona se sent satisfeta amb la resposta d'en Toni, que com queda demostrat sap com tractar les dispeseres.

La conversa, d'un cap a l'altra de la taula no decau, mentre mengem el que el matalot, malgrat negre gasta bon humor, ens va posant sobre la taula. Amb la seva alçada més que bona i els seus braços a modus de plomes, deixa les escudelles amb els fruits del mar, i pren els plats buits i escurats: Amanida, peixets, seitons, sardinetes, llucets, musclos i, com que la mestressa ja ens ha pres la mida, ens porta un combinat d'arrebossats que d'altra manera li quedaria

per a vestir sants, i així fa net.

Estem quasi acabant que sento la porta obrir-se darrera meu i una gran cridòria i aplaudiments de part dels qui veuen els nou vinguts. És l'amic Jaume i la seva neta dins el landó.

Café i algun licor tanquen l'àpat. Paguem al taulell, sense factura ni rebut.

Al defora el sol ens espera per il·luminar la sessió de fotos de la colla, que ajuden la memòria a recordar, per a construir la nostra història, el cambre, actua de fotògraf.

Celebrant haver-nos trobat un cop més; marxem cap a casa, en dispersió, com l'aigua de les ones recula sobre la sorra de la platja després de l'embranchida.

25 de novembre del 2014

Joaquim Rovira

